

Mõtteid Õismäe tornmaja aknal

Jälle seesama roosa jopega vana naine jalutab oma karvase koeraga. Jälle needsamad vene lapsed mängivad mänguväljakul. Kuskil on ilmselt tulekahju, sest kuulen tuletõrje sireeni. Meie maja õues on juba rohi rohelisemaks läinud ja võililled on ka mullast ninad välja pistnud. Ah, kuidas mulle meeldib kevad!

Appi! Jälle me kolisime. See kõik sai alguse sellest, kui ema sai nii-öelda "parema" töö Tallinnas. Varem elasime Pärnus. Ma pidin kooli vahetama ja kõik mu sõbrad jäid sinna. Me olime juba aasta aega Lasnamäel elanud ja ema pidevalt lubas, et varsti saame parema elukoha. Aga noh, siin see siis ongi. Õismäel, suures tornmajas. Ma olen emale tegelikult tuhat korda öelnud, et vihkan kõrgetes majades elamist. Need suured tornmajad nagu vestaksid mulle mingit hirmuäratavat, aga samas ka võimsat lugu. Ema lubas mulle, et küll ma ära harjun, aga arvan, et seda ei juhtu vist küll kunagi. Igatahes siin me nüüd siis elame. Kolmetoalises korteris. Ema, mina ja mu vend Marko. Ma ei saanud isegi oma tuba ja pean seda vennaga jagama. Marko ütles küll, et tema meelest on need majad kangesti ägedad.

Ühel pühapäevaõhtul otsustasime, et luusime veidi ümbruses ringi, noh, läheme jalutama. Mulle tegelikult meeldib jalutada, aga sel õhtul ei olnud mul lihtsalt isu ja

pealegi tahtsin telekat vaadata. Nii jäingi üksinda koju. Alguses ma vaatasin üht filmi, aga siis panin teleka kinni ja hakkasin hoopis aknast välja vaatama . Kuna siit ülevalt on ümbruskond hästi näha, otsustasin kirja panna kõik, mis ma aknast näen ja mida inimesed all õues teevad. Sellest ajast peale ma vaatangi iga päev aknast välja ja panen kõik kirja. Nüüd mulle isegi meeldib siin elada ja vahest emal oli õigus, et ma millalgi harjun ikkagi ära. Kuigi minu meelest kõnelevad suured tornmajad küll kõik ühte ja sama lugu.

Tähetarga tähetorn

Eliisabet Hein

5.kl

2007. aasta "Muinas-Julle" võidutöö

Oli soe päraatlõuna. Ma astusin oma kontorisse. Mu töökoht asub Tallinna äärelinnas taevasse pürgivas tornis. Olen täheteadlane. Astusin oma laua juurde ning lülitasin arvuti sisse. Hakkasin pabereid uurima ning arvutusi tegema.

Kui pimenema hakkas, lõpetasin kirjatöö ning seisin teleskoobi ette. Suunasin selle taeva poole. Libistasin pilgu üle tähtede, et kindlaks teha, kas kõik on ikka omal kohal. Korraga märkasin midagi tavatut: nägin paari eredat tähte, mida polnud varem näinud. Ükssarviku tähtkujust paremale joondudes moodustasid nad pikliku, veidi torni meenutava kuju. Uurisin uusi tähti lähemalt. Avastasin, et neid polnud märgitud ühegi tähistaevast kujutava kaardi peale. Nimetasin tähtkuju mõttes Torniks ning lahkusin ringutades kööki. Pärast tassi kohvi suunasin uuesti pilgu taevasse. Kirjutasin üles kõik andmed tähtede kohta ning panin need kindlalt sahtlisse. Kuna taevas hakkas juba kergelt helenema, haigutasin ning läksin koju puhkama. Järgmisel päeval suundusin Tallinna suurimasse tähetorni oma vana sõbra juurde, kes oli linna tähtsaim astronoom. Ta uuris hoolega mu pabereid ning pärast isegi õhtustasime koos. Seejärel läksime teleskoobi juurde ning ma hakkasin oma tähti otsima. Muutusin närviliseks, kui neid ei märganud. Kontrollisin koordinaate, kuid mida polnud, seda polnud. Ka külaline pidi tunnistama, et tähti polnud. Süda pekslemas, vabandasin ning saatsin astronoomi välja. Ise veetsin terve öö taevast seirates ning tähti otsides. Olin juba lootust kaotamas, kui korraga koperdasin põrandaplaadi taha. Müksasin teleskoopi ning see nihkus paigast. Porisedes tahtsin seda tagasi lükata, kui mu pilk teleskoopi langes. Ma ahhetasin üllatunult. Mu tähed vaatasid mulle vastu. Märkasin, et nad olid muutunud tuhmimaks ning sellepärast ma neid varem ei leidnudki. Olin otsinud säravaid tähti.

Helistasin uuesti astronoomist sõbrale ning teatasin talle, et olin oma tähed

leidnud. Ta jõudis kiiresti torni ning palus mul koordinaadid kindlalt üles kirjutada, mida ma ka tegin. Ta tunnistas, et see oli suur avastus. Järgmisel päeval kutsuti mind nõukogu ette ning ma sain tšeki saja tuhande krooniga. Kulutasin selle enamjaolt tähetorni renoveerimisele, sest olin mõistnud, et torn oli mind uue tähtkuju avastamisel tublisti aidanud. Torn kuulutati tähtkujuks ning märgitakse nüüd kõigile uuematele, varsti trükis ilmuvatele kaartidele.

Jälle! Jälle olin sõlminud kihlveo. Väitsin, et julgen veeta öö Mustmäe tornis. Mustmägi asub metsas ja selle metsa ääres asub küla – Mustküla. Mustkülas veetsin peaaegu kõik oma lapsepõlve suved. Väidetavasti Mustmäel kummitab. Seda räägivad minuvanused kohalikud. Mina seda ei uskunud, arvasin et nad ajavad lihtsalt ühele linnatibile kärbeid pähe. Kummitus pidi olema väike tüdruk, kes oli 5-aastaselt tornist alla kukkunud.

Õhtul bussipeatuses kampa oodates ja seda tüdrukut meenutades käivad külmajudinad üle selja. Võib-olla sellepärast, et mul on külm. Mul on seljas vaid lühike teksaseelik, jalas aga uued tikkkontstega kingad.

Ma arvasin, et nad ei tulegi. Hakkasin juba kodu poole minema, kui kuulsin kedagi hüüdmast: „Kerli, kus sa lähed?” Nad olid ikkagi jõudnud. „Noh, põnnama lõid vä?” küsis Ave. Ave on kamba boss. „Ei,” vastasin kindlalt. Hakkasime koos Mustmäele minema. Metsatee läks ootamatult ruttu.

Öösel tundub Mustmägi kõhedam. Nad andsid mulle padja ja teki, juhaks kui ma kavatsen magada. „Ja-jah, muidugi ma lähen lihtsalt Mustmäele magama! Võtan veel selle tüdruku ka kaissu!” vastasin raevukalt ja viskasin neile teki ja padja tagasi. See oli minu esimene suur viga sel ööl.

„Sa ei pea minema, kui sa v ä g a k a r d a d!” lausus Ave õrritavalt. See ajas mind veel rohkem närvi. Ma astusin vihaselt torni ja lõin ukse enda järel pauguga kinni. See oli teine viga sel ööl.

Ma kuulsin neid minemas. Oleksin tahtnud neile järele minna, aga olin ukse kinni löönud. Lausa nii kõvasti, et ma ei suutnud seda enam lahti teha. Märkasin, et torni esimesel korrusel aknaid ei olnud. Siin oli vaid üks suur ruum, mis oli nähtavasti tulest kannatada saanud. Seina ääres oli trepp, millest üles ronimisega ei hakanud ma esialgu riskima. Ruumi keskel oli pingi sarnane asi, mis oli ligane ja hallitanud. Istusin pingile ja kirusin ennast, et polnud pükse jalga pannud või vähemasti Avelt tekki võtnud. Kuna mind hakkas see kole pink juba häirima, eriti see, et too mu jalgade külge kleepus, otsustasin siiski teisele korrusele ronida. Trepil murdsin ma kontsa. Pagan küll!

Teisel korrusel oli jubedam kui esimesel. Akende juures oli põrand sisse varisenud. Niisiis, aknast ma välja ronida ei saanud. Tagasiteel murdsin ma teise kontsa ja libisesin trepist alla. Hakkasin arvama, et ehk on trepil midagi minu vastu.

Jälle kindlalt pingil istudes mõtlesin, et milline oleks olnud minu olukord, kui ma poleks selline tibi. Siis oleksin ma mõnusates teksades, tossudes ning dressipluuis. Selle mõtte saatel jäin magama pingile, mis oli mulle selleks hetkeks juba koduseks saanud.

Ärkasin keskpäeval, kui Ave mind otsima tuli. „Miks sa koju ei tulnud? Su memm on juba muretsemisest hulluks läinud,” kostis Ave tervituseks. „Mine metsa,” vastasin napilt. See jäi meie kodutee ainsaks sõnavahetuseks. Kodus sain memmelt tõelda ja mind saadeti linna. Seda viimast küll mitte Mustmäel veedetud öö eest, vaid Tallinnasse pidin minema õe pulma. Bussile minnes nägin, et kamp neid maakaid heitis omakeskis minu üle nalja. Otsustasin, et tulen siia Mustmäe torni tagasi ja näitan, mis puust ma tehtud olen.

Katariina Tirmaste

5 t. VHK

JAHITORN THEODORI LUGU

Kui ma hiljuti metsas jalutamas käisin, nägin seal traktoreid. Neid tuli veel ja veel ning mind hakkas asi huvitama. Niisiis läksin mööda värskeid roopaid ehitusplatsini. Seal nägin ka suurt koppa.

Siis juhtus aga üks väga imelik lugu. Traktori kopp lõi vastu mingit kõva eset. Ta proovis seda tõsta, kuid asjatult. Nüüd hakkasid töömehed labidatega mulda kühveldama, et näha, mis asi seal ikkagi on. Kui nad olid juba natuke kaevanud, tuli nähtavale kivist katus ja mingi piklik ehitis.

Varsti hakkasid ehitise piirjooned juba selgemalt paistma. Nüüd oli näha ka selle alumine osa. See paistis olevat mingit sorti maja. Läksin lähemale, et paremini näha. Kui ma olin juba päris torni kõrval, kuulsin ma mingit häält. See oli väga madal ja unine, kuid siiski arusaadav keset kogu seda kolinat ja metsamüha. „Tere hommikust, väike tüdruk,“ ütles see hääl. Imestasin, sest kell oli juba varsti pool viis. Vastasin siiski viisakalt: „Tere jah, aga kus te olete?“ „Siin, sinu kõrval,“ vastas madal hääl. Kuid kui ma ringi vaatasin, ei näinud ma kedagi, kes oleks võinud minuga kõnelda. „Kus? Ma ei näe teid.“ „Ma ütlesin, et sinu kõrval. Ma oletan, et sulle võin ma tunduda ühe vana kivihunnikuna,“ kuulsin ma häält vastamas. Alles siis sain ma aru, kellega on mul tegemist. See oli ju seesama torn, mida ma olin viimane pooltund jälginud.

„Mitmes sajand praegu on?“ küsis torn. „Kahekümne esimene,“ vastasin. „Ohoo! Nüüd olen küll kauaks magama jäänud. Kui ma tukkuma jäin, oli veel seitsmeteistkümnes sajand.“ „Mis teie nimi on? Mina olen Katariina.“ „Ära mind teieta, Katariina. Minu nimi on Theodor,“ vastas torn. Sel hetkel meenus mulle, et ma pidin ju kella viieks kodus

olema. Ma olin juba päris kaua metsas hulkunud. Ütlesin seda ka Theodorile ja leppisime kokku, et kohtume siinsamas homme, umbes kell kolm, et saaksime kauem juttu puhuda. Mõtlesin juba sellele, mis huvitavaid küsimusi ma võiksin talt küsida.

Lõpuks jõudiski kätte uus päev. Kohe, kui kell hakkas pool kolm saama, kiirustasin ehitusplatsile. Jõudsin kohale liiga vara ja kuulsin juhuslikult, kuidas töödejuhataja rääkis mingitest korruselamutest, mida siia pidavat ehitatama. Tõttasin Theodori juurde ja pajatasin talle sellest kohutavast uudisest. Theodor küsis kohe: „Kas see tähendab seda, et mets raiutakse maha ja et linnud, põdrad, rebased ja kõik muud loomad ei saagi enam siin elada?“ „Kahjuks küll. Ma kardan, et ka sind võidakse kuskile ära viia,“ teatasin ma kahetsusega.

Kui me olime juba natuke aega kõige põletavamatest uudistest rääkinud, tuli mulle idee. „Miks ei võiks mina ja mu pere koguda allkirju metsa täisehitamise vastu? Siis võiksime me need saata linnavalitsusse ja paluda ehituse lõppu,“ ütlesin ma Theodorile. „See on väga hea mõte,“ arvas ka tema. Niisiis läksin ma kohe pärast kojujõudmist vanematega rääkima. Ka nemad kiitsid selle mõtte heaks. Nad olid juba ammu mõelnud, et seda suurt ehitamishullust tuleks peatada.

Kui ma järgmisel päeval Theodori juurde läksin, olin ma väga rõõmus. Olime kogunud vähemalt viiskümmend allkirja ja isa ütles, et see on väga palju. Rääkisin sellest ka Theodorile ja ta ütles, et kui me igal õhtul sama palju allkirju kogume, siis veidi rohkem kui nädala pärast on meil juba viissada häält. See andis meile kõvasti lootust juurde. Äkki see isegi aitab midagi.

Ja siis rääkis ka Theodor mulle oma mõtetest ja muredest. Nagu ma teada sain, oli ta ehitatud juba kuueteistkümnendal sajandil. Seepärast oli ta näinud nii sõdu, rahuaegu ja igasuguseid huvitavaid sündmusi. Tema sees oli elanud palju inimesi, keda Theodor heldimusega meenutas. Kuid niisugust lärmi nagu praegu polnud ta enda ümber kuulnud ka sõja ajal. Temale meeldis ikka rohkem lindude laul kui autode müra. Oma eluajal oli ta olnud ju üks korralik jahitorn.

Möödus nädal, siis veel üks. Käisime perega igal õhtul allkirju kogumas ja varsti oli meil neid juba tuhat koos. Siis saatsime me need ära. Nüüd jäi üle ainult oodata.